

det saavel er i Pressens egen Interesse, som i Principet rigtigt, at Justitsministeren, hvis Ansvarlighed overfor Folkerepresentationen har en ganske anden Betydning end Overvrighedernes overfor Justitsministeren, er i Besiddelse af Anklagemyndigheden i Pressesager.

Schytte: Jeg har, understøttet af 4 ærede Medlemmer af Thinget, tilladt mig under Nr. 4 at stille et Ændringsforslag til § 13, hvad enten Lovudkastets Redaction, saaledes som den ved anden Behandling blev vedtagen, maatte bibeholdes, eller Thinget maatte finde sig foranlediget til at gaae ind paa det af den ærede 5te Rigsdagsmand for 2den Kreds (Borgen) under Nr. 5 stillede Ændringsforslag. I første Tilfælde vil Ændringsforslaget under Nr. 4 naturlig alene knytte sig til den sidste Halsdeel af § 13. Jeg har stemt for Udcastets § 13; thi jeg nærer ikke den Frygt, at Bestemmelsen deri omfatter for meget, eller at Anvendelsen kunde lede til nogen Mislighed. Men jeg kan ikke nægte, at jeg nok indseer, at der kan være nogen Grund i den Frygt, andre af de ærede Medlemmer have haft med Hensyn til den Indskrænkning, Bestemmelsen kan have paa videnskabelige Undersøgelser, naar f. Ex. en iøvrigt retsindig og samvittighedsfuld Mand, som, om end gennem Bildfarelser, dog kun søgte Sandheden, kunde blive stillet under Straffeanfvar efter Loven, og jeg vil saaledes, idet jeg, naagtet jeg kunde have nogen Betænkelighed derved, dog ialtsald maa erkjende, at det under Nr. 5 stillede Forslag er bestemtere, slutte mig dertil, naar vort under Nr. 4 stillede Forslag antages, og naar Udtrykket „utugtig“ udgaaer. Jeg troer nemlig ikke med den ærede 5te Landsstingsmand for 2den Valgkreds (Borgen), at der ligger noget Ubestemt i Slutningen af dette Ændringsforslag, fordi dette Ord udgaaer. Jeg mener nemlig, at man dog vel kan blive enig om, i et givet Tilfælde, hvad der er sædeligt og hvad der er blufærdigt, og hvad der er Krænkelse deraf. I det Tilfælde, hvor der var

nogen Tvivl, vilde Forfatteren dog upaatvivlelig, hvad enten han stillede for Domstolene eller for Rævninger, blive at frifinde, og, er det saaledes, at man af et saadant Skrift klart kan see, at en Forfatter har krænket Sædeligheden og Blufærdigheden, saa mener jeg ogsaa, at dette Udtryk er mere end overflødigt. Var det endda alene overflødigt, skulde jeg gjerne lade det staae; men det forekommer mig virkelig, som det kan give Anledning til, at Lovens Hensigt stundom kunde omgaaes; thi jo mere begavet og talentfuld en Forfatter er, desto mere vil det staae i hans Magt, mulig under en forøvrigt dabelværdig Form, at indskyde, deels i Sætninger deels i enkelte Tirader, saadanne fordærlige Lærdomme og Meninger, som i og for sig maatte henføres under de Tilfælde, Loven omhandler, men som dog, fordi man ikke i og for sig kunde kalde Skriftet et utugtigt Skrift, vilde undgaae den. Naar altsaa et Faktum virkelig foreligger og er klart, da mener jeg, at Straffen for at krænke Sædeligheden og Blufærdigheden ikke bør være mindre end to Maanedes, og jeg mener ogsaa, at der er Grund til i visse givne Tilfælde at have den til det af os foreslaaede Maximum af to Aar. Det forekommer mig fremdeles, at der er noget Særegent ved denne Art af Misbrug af Pressen, i Sammenligning med andre Misbrug, som ere straffede meget haardt. Naar nemlig en Mand forbryder sig efter § 9, da er det kun ved et Raad, han behøver et Mellemled, en Udfører af sit Raad, han behøver, om jeg saa maa sige, ifald han raadede til Mordbrand, En, der kunde sætte Lunte til, medens den Forfatter, der — jeg forudsætter, at Faktum er givet og maa anerkjendes af den, der skal dømme derover — virkelig, idet han har udgivet sit usædelige, sit blufærdigheden krænkende Skrift i Samfundet, har sat den tændte Lunte til, har mere eller mindre udstrovet Giften, og, jo mere talentfuld og begavet han er, jo farligere kan Faktum være.